

MIQUEL BOTA TOTXO Un home de cultura

Per Pere Salas Vives

No hi ha dubte que Miquel Bota Totxo va ser un home polifacètic. Per això es fa difícil destacar un tret que defineixi la seva llarga trajectòria vital, que començà un 7 de juny de 1920 per acabar el 29 de gener de 2005. Una trajectòria llarga que li va permetre viure com un testimoni privilegiat de bona part del segle XX. Així, són innegables els seus mèrits en el camp de la poesia en llengua catalana i com autor de teatre local, activitats que va desenvolupar sense restar al marge dels principals esdeveniments que varen tenir lloc a la seva vila natal des del 1950. Igualment va ser important la seva labor de Periodista i Cronista de la vila, així com a bibliògraf de temes mallorquins i locals. Per últim no es pot obviar la seva implicació amb la vida cultural de Pollença, participant activament en determinades accions i institucions que tengueren com a objectiu principal la creació i la divulgació cultural. En definitiva, no hi ha dubte que Miquel Bota Totxo fou un subjecte actiu i un referent de la cultura de Pollença i de Mallorca de la segona meitat del segle XX.

Miquel Bota literat

En primer terme s'ha de destacar la llarga i dilatada obra literària que bastí durant bona part de la seva vida, especialment en el camp de la poesia. A més, va destacar la utilització constant i des de les seves primers creacions, de la llengua catalana com a vehicle de creació i expressió literària. De ben jove, concretament des de 1933, ja començà a versificar, per aquest motiu apareixen els seus poemes "L'anell d'or. Plenitud? Vent" a l'obra col·lectiva *Poetes insulars de postguerra*, editada a Palma per l'editorial Moll el 1951 dins la col·lecció les Illes d'Or. De fet, l'any anterior ja havia donat a la impremta Vich el seu poema escènic *Vos reinau damunt l'altura*, estrenat el 1948. Però no serà fins el 1952 quan publiqui el primer recull poètic, es tracta del volum titulat *Vorera de Mar*.

El màxim reconeixement literari va arribar el 1965, quan va obtenir el Premi Ciutat de Barcelona de poesia per la seva obra *A ritme d'hores madures*, editada l'any següent a Gràfiques Miramar. Aquest guardó va ser notícia a bona part de la premsa estatal i tota la regional, com per exemple *l'ABC*, *La Vanguardia*, *Arriba*, *El Alcazar*, *Ya*, *Diario de Barcelona*, *Tele/Exprés*, *Diario de Mallorca*, *Baleares...* Era una prova fefaent de la importància que es va donar en el seu moment a l'èxit obtingut pel poeta pollencí. Un èxit que es va veure reafirmat l'any següent, ja que va guanyar els premis florals de Veneçuela (Caracas) en llengua catalana, organitzat pel Patronat de la Cultura Catalana *Terra Ferma*, pel seu aplec titulat *Poesia en Imatge*.

No hi ha dubte que aquests importants reconeixements suposaren un incentiu més per a la seva creació poètica. El resultat immediat fou un increment dels reculls poètics en els anys immediatament posteriors. Així s'han de citar els llibres, *Unamuno a Pollença* del mateix 1965, *Cursa de Braus* i *Poesia en Imatges* de 1966, *Els cavalls d'Aligi Sassu*, del qual s'ha de destacar que va ser publicat a Milà el 1966 per gràfica Espèria. Després s'obri un parèntesi pel que fa a la publicació de nous poemaris, retornant uns anys més tard amb *Torxes de Pau*, ja el 1979, també amb dibuixos d'Aligi Sassu, com havia succeït en el darrer llibre editat. La relació amb la pintura no s'interromprà, ja que el mateix 1979 va veure la llum el seu conjunt de poemes que formaven part del llibre titulat *Dionís Bennàssar. El fons de la mar*, el qual gaudia d'un estudi biogràfic realitzat per Ramon Rabassa Ensenyat. Uns anys més tard es va editar *L'Afuament* (1982), mentre que *200 homes del Mon* aparegué el 1988, amb la particularitat d'incorporar 200 dibuixos de cada un dels personatges en qüestió, realitzats pel propi Miquel Bota; es posava així a l'abast del públic les seves habilitats com a dibuixant. A més, no s'ha d'oblidar el conjunt d'incomptables poemes, dispersos a diverses obres i revistes.

Sobresurten les poesies publicades a diferents pregons, obres col·lectives, revistes, pòrtics a obres d'autors diversos o a programes de festa de nombrosos pobles de Mallorca.

Com era d'esperar, tota aquesta labor literària ha anat acompanyada de l'obtenció d'altres premis a part dels esmentats, com La Rosa d'Or de la Pau de Castellitx pel seu poema *Confidència a Santa Maria de la Pau de Castellitx* corresponent a l'edició de 1971, Premi extraordinari dels Jocs Florals de Barcelona també de 1971, Premi Calvià de Poesia Catalana, la Flor Natural i Rosa d'Or dels Jocs Florals de Maó de 1973 pel poema titulat "Mare de Déu de Gràcia, encara crec"; premi extraordinari Lluís Miravittles de los Jocs Florals de l'Àngel Custodi i el Premi de Premis Ciutat de Palma que se li concedí també l'any 1973, en reconeixement a la tasca permanent d'exaltació dels valors de la cultura tradicional, duta a terme al llarg de la seva vida.

La poesia de Miquel Bota Totxo es pot considerar hereva de l'escola mallorquina, predominantment costumista i dedicada als temes paisatgístics i humans del seu entorn, però en ocasions no defuig d'un cert caràcter intimista. No hi ha dubte que es tracta d'un excel·lent versificador. Per altra part, es remarcable la utilització des de bon començament del català literari en les seves composicions, precisament en una època en què no estava ben vist aquest fet per part les autoritats de la dictadura. Per tot plegat, no es pot menys prear la contribució a la potenciació de l'ús de la llengua catalana en el procés de creació literària, així com al seu enaltiment com un dels valors més preuats que posseeix el poble.

Es de tots conegut, que el Miquel Bota literat no s'exhaureix amb la poesia, sinó que acaba de completar-se amb la seva producció teatral. La primera obra que va escriure fou el poema escènic *Vos reinau damunt l'altura* amb música dels mestres Antoni Torrandell i Jaume Albertí, representada i impresa el 1948, obra que també seria reestrenada al Claustre de Sant Domingo amb un gran èxit de públic el 1965. Durant la dècada dels cinquanta floreix la seva producció teatral amb les obres *Flocs i banderetes*, comèdia estrenada al "Teatre Novedades", per a alumnes de la Caritat, el 15 abril 1950; *Su destino*, en aquest cas una comèdia dramàtica en 3 actes estrenada en el Saló del Club Pollença, a càrrec de Quadre Escènic del Club el 28 de maig 1950; *Julia Mendoza* de les mateixes característiques que l'anterior, representada ara, però, al Saló Formentor, encara que també per Quadre Escènic, el 13 maig 1953; obra que va ser seguida per *Abismos de realidad* –nomenada en primera instància *Realidades*-, també estrenada al saló teatre del Club Pollença per Quadre Escènic el 21 maig 1953. Per últim, cal destacar l'obra que possiblement va gaudir d'un major èxit, ja que milers de persones varen assistir a les vuit representacions realitzades a Pollença i, després, a la de la Pobra. Es tracta de la comèdia de costums pollencina titulada *Somnis de pescador*, estrenada al saló teatre del Club Pollença, per Art i Joventut el 20 desembre de 1958 i reestrenada el 1974 al Claustre de Sant Domingo. Tanmateix, aquestes peces teatrals no foren impreses. Al marge dels títols referenciats també s'han de citar les obres sense estrenar titulades *L'hereu de Son Mesell*, amb partitura de mestre Vicenç Juan Rubí, *L'etern Jocab* i *Petites ambicions*.

S'ha de especificar que el contingut de la producció teatral de Miquel Bota es pot dividir en dos grans apartats. Per una part, les obres escrites en castellà a la dècada dels cinquanta, que tracten de temes considerats universals, com els problemes derivats d'un excessiu orgull, de l'honor o de la posició social i la seva repercussió negativa en les relacions amoroses. Per altra part, es troben les peces de caràcter local, escrites en català, les quals curiosament seran les que gaudiran de major èxit. Aquestes poden ser qualificades de costumistes, encara que es repeteixen les temàtiques descrites anteriorment, però ara emmarcades dins un context històric, geogràfic i social pollencí. A més, cal dir que en el seu teatre es habitual la combinació de la comèdia amb certs aspectes dramàtics, predominant clarament la primera en l'obra escrita en català. També sol ser una constant la presència de cançons dins el seu teatre.

Com a conclusió de la seva producció literària, es de destacar que gaudeix d'una entrada com a poeta al prestigiós *Diccionari 62 de la literatura catalana* tant en la seva primera edició com en la última, obra del Dr. Joan Alegret.

Miquel Bota com a Cronista de la vila i periodista

No hi ha dubte que un dels punts d'interès que va mantenir Miquel Bota al llarg de gaire be tota la vida, va ser la d'atent compilador de la realitat que l'envoltava, molt

especialment la del seu estimat poble. Aquesta curolla es va traduir a la pràctica en la seva faceta de periodista i, més important encara, la de Cronista de Pollença.

Pel que fa al periodisme es pot dir sense por a equivocar-se que va marcar tota una època a Pollença. De fet, des del 1955 i fins el 1964 va ser corresponsal de l'agència EFE, aconseguint el premi al corresponsal més actiu i el premi a la notícia de més valor periodístic. Per poc que es consulti la premsa de l'època, es podrà comprovar que a partir d'aquests anys la presència de Pollença en els mitjans de comunicació escrits de Mallorca es farà més evident que mai. Però alhora, Miquel Bota no va deixar de col·laborar a la premsa local, molt especialment a partir de mitjans de la dècada dels cinquanta. Es més, va ser des del primer número (el 24 d'abril de 1954) el redactor en cap del suplement *Pollensa en Cort* de la revista *Cort*, dedicat en exclusiva a l'actualitat pollencina. Aquesta publicació va acabar el 12 de desembre de 1959, i en les seves pàgines, a més de la petjada en la direcció, sobresurten encara els nombrosos articles de Miquel Bota sobre els aspectes més diversos del seu entorn. Des d'aquests moments no existirà publicació periòdica a Pollença que no compti amb la seva desinteressada i continuada col·laboració. Així, a les pàgines d'*El Gall*, *Nord* o el *Punt Informatiu Pollença*, es fan ben evidents els seus escrits.

La faceta que hem qualificat de compilador de la realitat, va prendre una altra forma a partir de 1965. Concretament, a la sessió consistorial de dia 4 de maig va ser nomenat Cronista Oficial de la Vila. Aquest fet es pot considerar com a transcendental per a la cultura pollencina, perquè ha donat com a resultat el recull i la salvaguarda de totes –s'ha de posar èmfasi en la paraula totes- les notícies, inclosos retalls de premsa, cartells i fotografies, referents a Pollença o als pollencins des de 1965 en endavant. Així, si ben en el primer volum domina més la descripció escrita per la seva pròpia ploma dels esdeveniments que es succeeixen al municipi, en els anys posteriors es combinarà aquesta descripció pròpia, amb el recull de les notícies que apareixen a la premsa, els programes d'actes o de festes, fulletons diversos, pòsters... que donen compte fidedigne i documental del succeït a Pollença any rera any, fins arribar al 2002, moment en que la edat li impedeix continuar com a cronista. No hi ha dubte que s'ha tractat d'una tasca sorda i pacient, però que ha donat com ha resultat la acumulació d'una important quantitat d'informació referent a Pollença que gaudeix d'un innegable valor Històric. Això vol dir que es tracta d'una font documental de primera mà per historiar la segona meitat del segle XX. Però tan important com això, ha estat que la "seva" crònica s'ha convertit en un precedent i en un model que ha fet possible que es perpetuï en el temps. D'aquesta forma, les generacions futures tenen el camí obert per a que conservin la memòria i els documents referents a aquells fets més representatius del seu poble, al marge dels de caràcter oficial que generen les institucions públiques i que es conserven en els respectius arxius.

Miquel Bota com a part activa de la cultura de Pollença

Enllaçat amb l'apart anterior, s'ha de remarcar que Miquel Bota Totxo va estar vinculat directament amb els principals esdeveniments socio-culturals des dels anys 40 en endavant del segle passat, si es que no en va ser protagonista. Per començar, s'ha de recordar la seva participació com a autor teatral a les comèdies que representava el "Quadre Escènic" del Club Pollença.

Recordat aquest fet, s'ha de continuar per afirmar que Miquel Bota va ser membre fundador de la Secció de Música del Club Pollença, una agrupació que va tenir com a objectiu fundacional aconseguir la declaració de fill il·lustre del músic Miquel Capllonch, això és des del 1956, data de la seva fundació, fins el 1960, moment en que fineixen les seves activitats. Per la qual cosa Miquel Bota serà una de les persones que organitzaren els concerts anuals realitzats al Club Pollença. Per si això fos poc, Bota també serà un dels fundadors de la delegació de Joventuts Musicals de Pollença, creada precisament quan es va extingir la Secció de Música del Club.

No de bades, es considera que els concerts de música clàssica organitzats primer per la citada Secció de Música i després per part de les Joventuts Musicals, al Club Pollença, creen les condicions prèvies per al naixement del futur Festival de Pollença. Es pot afirmar que sense la tasca prèvia realitzada al Club aquest no hagués estat possible. Per això és lògic que bona part de les persones que impulsaren la Secció de Música del Club fossin també les que organitzaren el Festival amb el batle Bartomeu Siquier i Philip Newman. Una d'elles fou Miquel Bota, que participà activament en les nombroses reunions que feren possible els concerts inicials. Tot seguit, i des de la primera edició l'any 1962, va ser membre del comitè

executiu, i després membre del Patronat del Festival, quan aquest es va constituir el 1964. A més, a la mort de Philip Newman es convertí en l'encarregat d'enllestir tot el que es relaciona amb les contractacions, resultant un enllaç vital amb els noves autoritats que havien de regir els destins del Festival, sobretot després de la dimissió del batle Bartomeu Siquier i fins que agafà aquesta tasca Eugen Prokop el 1987. Això no vol dir que la seva vinculació amb el Festival finís aquest any, sinó que va continuar com a vice-president de la Junta del Patronat, càrrec que mantindria fins gaire bé el final dels seus dies. Per tots aquests motius, es pot afirmar que es tracta d'una de les veritables ànimes del Festival de Música de Pollença.

L'estima que professà Miquel Bota per la música en general, també es troba reflectida en la vinculació que mantení amb la Banda de Música de Pollença, sempre treballant a l'ombra en pro d'aquesta institució. Així es pot documentar que va ser vice-president en diverses ocasions, com per exemple de les juntes directives de 1986 i 1990. No es estrany que dedicàs un voluminós treball a l'estudi de la Banda, precisament el que va inaugurar l'Anuari de Pollença, editat el novembre de 1990.

Igual que succeí en les manifestacions musicals, Miquel Bota sempre ha estat un gran amant de les arts plàstiques. Des de bon començament va estar vinculat al Certamen de pintura que va néixer el 1962, però que també tenia uns precedents immediats en el Saló Estival de Pintura del Club Pollença. Com no podia ser d'altre forma, Bota fou un dels impulsors del Certamen de Cinema Amateur que inicià el seu camí el 1967 i arribà ininterrompudament fins el 1976. Es tractava d'una activitat més d'Art i Joventut, institució del Club Pollença creada el 1958 a la que també hi trobam estretament relacionat a Miquel Bota. Invariablement, en cada edició del Certamen Miquel Bota formava part del jurat o participava en diversos actes de promoció.

Com ja s'ha pogut intuir la seva relació amb el Club Pollença va durar tota la vida. S'ha de destacar, però, que en va ser president de la institució des del dia primer de gener de 1970 fins el mateix dia i mes de 1975. Es va tractar, precisament, d'una etapa molt interessant del Club, ja que va enllestir una gran activitat cultural i social, tenyida per primer cop en la seva història d'un cert progressisme polític, vinculat amb els inicis de la Transició Democràtica. Una de les activitats senyeres d'aquells anys va ser el naixement de les famoses colònies d'estiu el 1974, organitzades pel col·lectiu Creixent, un grup vinculat al Club.

Miquel Bota com a difusor de la cultura de Pollença

A més de la participació en les diverses institucions culturals de Pollença i de fomentar els principals esdeveniments que han tingut lloc, cal assenyalar la predisposició de Miquel Bota Totxo a estudiar i a difondre tot el relacionat amb la cultura local com a part integrant de la cultura catalana.

Destaca en aquest sentit la labor com a professor de llengua catalana. Així va participar com a únic professor del primer "Curset de Mallorquí" impartit al Club Pollença organitzat per la Obra Cultural Balear, iniciat el 10 de desembre de 1966 i finalitzat el 10 de febrer de 1967. Aquests cursos continuaren al Col·legi d'Ensenyança Mitja de Pollença durant dos anys, en els quals Miquel Bota també exercirà com a professor. Tasca que repetirà en els cursos d'adults de principis de la dècada dels vuitanta.

La predisposició per al coneixement i difusió de la cultura local s'ha traduïda també en la redacció d'una sèrie de treballs de caràcter etnològic i geogràfic, que tenen la seva principal virtut en la difusió que en fan de la història, les tradicions i els costums locals. Entre els llibres dedicats a aquesta temàtica cal citar *125 anys de música a Pollença 1865-1990* a l'Anuari de l'Ajuntament de Pollença, núm. 0. També les obretes més antigues titulades *Pollensa y su huerta* del 1952, *Formentor*, també del mateix any, *El Calvario de Pollença* publicada el 1954, *La Cala de Sant Vicenç* i *El Puig de Maria de Pollensa* ambdues del 1955, *El Puerto de Pollensa* de 1956; totes elles editades a Panorama Balear. El 1966 veuria la llum el recull *Leyendas y tradiciones de Pollensa*, que el 1986 seria reeditat en català a l'editorial Cort; mentre que el mateix any amplia el seu contingut al llibre *Històries, tradicions i llegendes* de la mateixa editorial.

Gràcies a l'interès pels temes culturals demostrat amb la publicació del conjunt de la seva obra i per la seva capacitat de feina, es va convertir en la dècada dels vuitanta i part de la dels noranta en un ferm col·laborador de l'Obra Social i Cultural del Caixa d'Estalvis de Balears "Sa Nostra". Tant és així, que va forma part activa dels més importants projectes editorials d'aquell temps enllestits per la entitat financera, com són la reedició de l'obra de

l'Arxiduc Lluís Salvador: *Las Baleares por la palabra y el grabado* del 1985, *Cent anys d'Història de les Balears* del 1982 i *L'art fotogràfic de Guillem Bestard* editat el 1983. A part de les edicions de llibres, va ajudar a aconseguir el suport de "Sa Nostra", alhora que posava el seu propi, en la recuperació dels Cossiers el 1981, al igual que succeí amb l'exposició de Dionís Bennàssar a la Llonja de Palma.

Com era d'esperar, Miquel Bota també ha participat en innumbrables conferències i pregons, tant a Pollença com a fora, que han servit per difondre la seva obra literària, els seus coneixements sobre la realitat històrica i cultural del país i les seva curolla per l'art en general. Per exemple, el 1964 va fer el pregó de Setmana Santa de Pollença, però tan important com això és que anys més tard seria convidat a fer el mateix als municipis de Felanitx el 1966, Bunyola el 1973, Sineu el 1975, Santa Margalida el 1994, Calvià el 1995 i, fins i tot, a la capital el 1967. També va fer el propi a la festa des Jai a Búger. A més, no s'ha d'oblidar que fou el primer pregoner de les festes de la Patrona de Pollença el 1971, amb el seu parlament *Sia la nostra pau somriure dels àngels*.

Miquel Bota com a Bibliògraf

Per últim, i no menys important, cal parlar de la faceta de bibliògraf o de compilador de llibres i opuscles, especialment referents a Pollença i a Mallorca, però també relacionats amb el món de l'Art i amb altres temàtiques. Aquesta intensa labor ha donat com a fruit principal la realització d'una excel·lent biblioteca, on se conserva pràcticament tota l'obra publicada referent a Pollença i bona part de la Mallorca, a més de la presència d'alguns llibres rars o excepcionals. Tot aquest conjunt, més el seu arxiu personal, va ser donat a l'Ajuntament de Pollença l'any 2000 perquè fos posat a disposició de tots els investigadors interessats en la seva consulta.

Actualment, la inventariació del conjunt de la donació encara no està tancada al cent per cent. Això sí, ja es poden avançar els trets més significatius del seu contingut, com és que l'Inventari consta de prop de 6000 entrades, en format llibre, fulletons i publicacions periòdiques. Entre aquest nombre s'inclou tota la producció pròpia (sobre l'1 % del total), ja sigui publicada com manuscrita o originals que no varen veure l'impremta, al marge del material pròpiament arxivístic. També figuren quasi un milenar de publicacions periòdiques que suposen al voltant del 18 % , mentre que els llibres pròpiament dit d'altres autors suposen el 81 % del total de la col·lecció.

Precisant un poc més, s'ha de dir que entre els títols que va aconseguir reunir, es troben algunes joies veritablement importants. Entre aquestes cal destacar determinades edicions força antigues, essent una de les més destacades el llibre d'Eugenio Gerardo Lobo titulat *Obras Poéticas* editat l'any 1724 o *La Historia Romana* de Lorenzo Echard que va veure la llum el 1735.

Per altra part, cal remarcar que quasi 600 llibres són de temàtica o autoria pollencina –13 % del total-, la qual cosa suposa una completíssima col·lecció local, la qual confereix per si sola una importància cabdal a la biblioteca. De la resta d'àmbits geogràfics sobresurt el 27 % de obres dedicades a les Illes Balears, mentre que la resta afecten a altres àmbits geogràfics. Al marge d'aquesta classificació, també es pot assenyalar que predominen de forma molt important els llibres de literatura i de belles arts –sobre el 36 % del total la primera i 28 % del total la segona -, que podríem considerar com les temàtiques més representatives del fons, a part de les d'àmbit local com ja hem assenyalat; ja més distanciat es trobarien les ciències històriques i socials, la filosofia i un llarg etcètera. Tanmateix, és interessant remarcar que no hi ha cap apartat temàtic que no estigui representat en el fons. Per tant, la seva importància no es redueix a un determinat camp del coneixement, tot i el seu desequilibri a favor del món de les lletres i les humanitats en general.

Es obvi, però en ocasions no de forma prou valorada, que aquest material només pot ser reunit com a fruit de tota una vida dedicada pacient i desinteressadament a la cultura; concretament, a la recopilació de tot el material descrit. És més, el nombre de volums i el tipus d'obra seleccionada, només s'explica si la persona autora de la biblioteca, ha valorat de forma molt important totes les manifestacions culturals i artístiques que s'han produït en el seu entorn.

Ara només falta que es completi la preparació administrativa del fons i és localitzat en un indret adequat i digne. En principi aquest ha de ser el casal de can Llobera de Plaça, recentment adquirit per l'Ajuntament de Pollença. Així s'haurà aconseguit, per una part,

dignificar la donació i la col·lecció bibliogràfica de Miquel Bota Totxo, gràcies a aquest insubstituïble marc arquitectònic que li donarà aixopluc; alhora que permetrà que la col·lecció es conservi de forma unificada i pugui ser consultada per a tots aquells investigadors interessats en la cultura de Mallorca. Evidentment, en darrera instància tot plegat ajudarà a donar a conèixer i a dignificar el conjunt de la seva trajectòria vital a més del seu llegat cultural i bibliogràfic. Una obligació que tenim tots els pollencins.

Reconeixements de Miquel Bota fins a l'actualitat

Al marge del que ja s'ha dit, s'ha de fer constar que l'obra i els mèrits de Miquel Bota Totxo han estat reconeguts per part de les autoritats del moment o per diversos col·lectius de caràcter privat al llarg dels darrers anys. Una mostra dels més rellevants d'aquests figura a la relació següent.

A la sessió de dia 30 de setembre de 1982, quan l'Ajuntament de Pollença va arribar aprovar per unanimitat la proposta de la Comissió de Fires i Cultura sobre l'avantprojecte del Programa de les Fires de Pollença i que, literalment copiada, diu: "Realitzar un acte cultural en el que es dediqui un homenatge a don Miquel Bota Totxo, poeta i cronista de la Vila, en reconeixement de mèrit per la seva dilatada tasca en pro de la nostra Llengua i cultura i per la seva incondicional col·laboració i assessorament cultural a aquest Ajuntament des de fa més de 25 anys". L'acte va consistir en una conferència lingüística, lliurament d'una placa a l'homenatjat per part del batle de aleshores i visita a una mostra de la seva obra.

Anys més tard, el novembre de 1994 va tenir lloc un "Aplec Literari" organitzat per la galeria *Actual Art* en homenatge a Miquel Bota Totxo. Els personatges que reteren homenatge foren: Alexandre Ballester, Antoni Gost Bennàssar, Antoni Rodríguez Mir, Basili Baltasar, Bernat Cifre Forteza, Damià Huguet, Gabriel Janer Manila, Jaume March Bisbal, Josep Mascaró Passarius, Josep Melià, Josep Muntaner Cerdà, Maria Victoria Secall, Pere Salas Vives, Rafel Ferrer Massanet, Rafel Bordoy Pomar i Ramon Rabassa Ensenyat.

Pocs anys després, l'Ajuntament li dedicà un carrer a Pollença.

Per últim cal dir que el 12 de desembre de 1998 el Centre de Difusió de la Cultura Popular, sota el patrocini del Consell de Mallorca, va organitzar un acte d'Homenatge a Miquel Bota al Claustre de Sant Domingo de Pollença. L'homenatjat va rebre un gall de plata i l'acte va comptar amb la participació de Sarau Alcudienc i Esclafits i Castanyetes.

Pere Salas Vives
Arxiver de l'Ajuntament de Pollença
Pollença, 11 de maig de 2006